

gagement er forudsætningen for, at den libanesiske regering kan få fuld kontrol over hele sit territorium. Vi tror grundlæggende på, at et stabilt og demokratisk libanesiske demokrati kan være med til at sikre Israel mod angreb. Det kræver dog, at Israel respekterer og støtter Libanons regering, og at Hizbollah vælger demokratiet frem for sværdet.

Men vi håber på, at dette nye europæiske engagement kan bane vej for et generelt stærkere fokus på at skabe fred og demokrati i Mellemøsten. Vi håber også på, at der efter det amerikanske midtvejsvalg kan komme nye toner fra USA.

Danmark bør understøtte dette europæiske engagement med mere end et par skibe. Libanon skal genopbygges, og Iran må ikke være de eneste, der betaler den regning gennem Hizbollah. Derfor bør Danmark investere mere i Libanons genopbygning; vi så gerne, at der blev investeret 250 mio. kr. over 5 år.

Kl. 10.40

Jeg vil gerne kommentere to yderligere forhold i konflikten. For det første: Den store danske indsats fra danske myndigheder forbundet med at hjælpe danske statsborgere ud af krigszonen. Det fortjener al mulig ros. For det andet: Israels anvendelse af klyngebomber. FN anslår, at der ligger 100.000 ueksploderede sprængstykker i beboede områder i Libanon, hvilket er helt uacceptabelt. Vi må sige fra, sikre os, at klyngebomber ikke anvendes i nærheden af civile eller måske forbydes generelt. Jeg vil derfor gerne bede udenrigsministeren om at redegøre for den danske regerings holdning til netop det spørgsmål.

Det var måske på sin plads at tage nogle nye initiativer i regi af EU, i regi af NATO, for at skabe klare rammer for brug af klyngebomber. USA er, som jeg forstår det, allerede i gang med at undersøge Israels brug af klyngebomber, og måske kunne NATO-topmødet i Riga senere på året være en glimrende anledning til, at den danske regering rejste denne diskussion.

Fred i Libanon nu, fred i Mellemøsten generelt. Det er selvsagt store, vigtige opgaver. Et dansk flådebidrag er et vigtigt og rigtigt skridt. Vi kan støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg siger tak for en god ordførertale, som jeg på mange måder synes var meget dækkende, også i

forhold til det, som Enhedslisten mener i den her sag.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Morten Helveg Petersen, om han og Det Radikale Venstre ikke godt kunne have tænkt sig en mere afbalanceret resolution. Jeg har nævnt nogle af de ting, som jeg mener burde have indgået i en sådan resolution, i de korte bemærkninger, jeg har haft til nogle af de andre ordførere. Det drejer sig bl.a. om, at de skyldige i krigsforbrydelser bør sættes for en domstol – og det gælder både israelere og folk i Hizbollah. Det gælder også, når man snakker om en våbenembargo over for Hizbollah; så skal man også tage den samme diskussion i forhold til Israel.

Der er andre emner, som jeg vil komme ind på i min ordførertale, som jeg mener burde have været med.

Men bekymrer det ikke ordføreren for Det Radikale Venstre, at den resolution mangler en mere afbalanceret tilgang, hvilket jo dybest set betyder, at den her resolution meget hurtigt kan blive en kort pause i noget, som bare er en krig, der vil fortsætte?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg tror, at når man diskuterer konflikten i Mellemøsten, vil der altid være grund til bekymring – der *har* altid været grund til bekymring. Derfor er det da bestemt også en relevant pointe, om grundlaget for resolutionen er stærkt nok.

Jeg kan da også have mine bekymringer for, hvordan det her føres ud i livet. Det tror jeg da enhver, der er optaget af, hvad der foregår i Mellemøsten, er bekymret for. Men vi er vel nødt til at fastholde, at med det, som vi behandler i dag, og den resolution, der ligger til grundlag for det, står vi i den situation, om vi skal sige ja eller nej til at bidrage. Og der lander vi for vores vedkommende på et klart ja til at bidrage.

Jeg må tilstå, at jeg har lidt svært ved at forstå Enhedslistens argumentation. Jeg kan godt forstå, at man kan have bekymringer, jeg kan godt forstå, at man gerne vil diskutere indholdet af resolutionen, det er helt fair, men når man til syvende og sidst skal træffe en beslutning, i forhold til om man vil bidrage eller ej, har jeg svært ved at forstå, at Enhedslisten lander på et nej – selv med de forbehold, der er i forbindelse med, at der selvfølgelig er ting, også i en resolution, der kan diskuteres.